

Απόστολος Πιερρής

ΦΑΝΕΡΩΣΕΙΣ

Απολλώνιον

Μέλισμα

(νεότευκτον εκ παλαιού)

14 Σεπτεμβρίου 2021

I. Άνοιγμα

Ἦλθε το άνοιγμα της ύπαρξής μας στην Κοσμική Άνοιξη. Ακολούθησε ο βιασμός μας κατά το Θείο Πάθος: διαπεραστήκαμε από τον θάνατο του Νεαρώδους Θεού. Βιώσαμε τότε το Αναστάσιμο Εξάγγελμα της λύτρωσης δια του Κάλλους. Ιδού τώρα ο κατασπαραχθείς ταύρος ανεστήθη ως πάγκαλος λέων. Ο αιγλήτης Απόλλων αναδύεται από το διαμελισμένο σώμα του ωμιστή Διονύσου. Η ρίζα της χθονιότητας έξεσε τους χυμούς του Ζαγρέα που ανέδοσαν το άνθος του κάλλους, τον άρρητο Νάρκισσο, θάυμα ιδέσθαι.

Και εμείς οι βροτοί θα δρέψουμε τους αρμόζοντες καρπούς κατά το περίσσειμα της καρδιάς μας. Καρπούς γλυκείς μακάριας τελειότητας οι μοχθήσαντες τον ιερό Έρωτα. Καρπούς αηδείς αλύτρωτης ατέλειας οι ραθυμήσαντες στο θείο κάλεσμα. Να ο Παράδεισος και η Κόλαση, οι Νήσοι των Μακάρων και ο Άδης.

Είμαστε διηνεκής θυσία προσφοράς στο Είναι. Υπάρχουμε όσο θυσιαζόμαστε υπέρ του Είναι. Αυτό είναι το Μυστήριο της Μεγάλης Θυσίας.

Το Είναι μας δημιούργησε κάτοπτρο του εαυτού του. Θέλει να δει και να νοιώσει την τελειότητα της συγκεκριμένης μορφής του εαυτού του που μας έδωσε.

Η αυτοθυσία μας είναι ο αγών αριστείας. Η άνευ όρων επιδίωξη των ορίων της φύσης μας με σκοπό να αναδειχθεί το ορίζον πέρας της ύπαρξής μας σε όλη την ένταση της ομορφιάς του. Η άμετρη πραγμάτωση του μέτρου της ουσίας μας, των αναλογιών του Κανόνα μας, της συστατικής αρμονίας της μορφής του Είναι που μας έχει χαριστεί.

Το Είναι εράται σε μας την εικόνα μιας μορφής του. Αναζητεί την τελειότητα της εικόνας του, ορέγεται το κάλλος της μορφής του. Ο Έρωσ του Είναι προς εμένα είναι η αιωνιότητά μου. Είναι η αντίχαρή του για το απόλυτο χάρισμά μας σε Αυτό. Για το ασυγκράτητο, το ακατάσχετο δόσιμό μας σε Αυτό. Για την μεγάλη μας, την ολοκληρωτική αυτό-θυσία, για το ανελέητο πάθος μας προς τελειότητα.

Αλοίμονό μου όμως αν Το απογοητεύσω. Αν δεν βρεί την ομορφιά Του όταν κοιτάξει την εικόνα Του σε μένα.

II. Προφητεία

Άρχισε η κίνηση που θα διαχωρίσει την έρα από το στάρι. Έτέθη η Δίνη που θα σπρώξει το όμοιο στο όμοιο.

Αφήνεις στον συνοδοιπόρο, στον συμμύστη χώρο να φανεί. Βάζεις τον εκλεκτό στο βάθρο της επίδειξης. Τον γυμνώνεις για να λάμψει.

Άνθρωπε πρόσεχε.

Το Ον μιλάει επιτακτικά στη μορφή του που είμαστε, μέσα από τα μύχια της ύπαρξής μας. Γιατί η ύπαρξή μας ταυτίζεται με το απόλυτο Είναι.

«Δείξου»

σου λέει αυθεντικά το Ον.

Και συ φράίνεσαι, μιλάς και πράττεις, λες ή σιωπάς, ενεργείς ή ησυχάζεις. Και πορεύεσαι υπνώτων ή τυφλός την οδό της Απάτης, την λεωφόρο της Απωλείας.

Το Ον προειδοποιεί τότε από τα έγκατα του εαυτού σου, κραυγάζει στον εγρηγορότα του σου:

«*Ακούς τι λες; Νοιώθεις τι κάνεις; Βλέπεις, άνθρωπε, τι φαίνεσαι;».*

Γιατί Άγιο το Φαινόμενο, αν και Άγνό το Είναι.

Και εσύ εξακολουθείς να κυλινδείς στον βόρβορο της απιστίας, καταφρονητής του Μεγάλου Πρωτόγονου παντός Κόσμου, του Έρωτα.

«Κρίμα».

Μια Στιγμή αιωρείτο σταματημένη μεταξύ Χρόνου και Αιωνιότητας.

Ο Καιρός χάνεται. Η Πύλη της Αιωνιότητας κλείνει. Ο Χρόνος ξαναρχίζει να κυλάει, ρέουν οι οχετοί της γενέσεως, ο θάνατος χτυπάει την Καμπάνα του Μεσονυκτίου: οι σκιές φεύγουν, έρχεται το Μεγάλο Κοσμικό Μεσημέρι, και συ, άνθρωπε, πού θα κρυφτείς να υφάνεις το ψεύδος σου;

Άνθρωπε πρόσεχε.

★ ★ ★

III. Προτέλεση

Κάλλος είναι η τελειότητα της μορφής του Είναι, απαράβατος όρος της ύπαρξης.

Έρως είναι η Δύναμη του Κάλλους, συνεπώς η Δύναμη της Ύπαρξης, αυτό που κάνει το ον να είναι αντί του να μην είναι.

Υπάρχουμε κατά το κάλλος της ολοκληρίας μας.

Αλήθεια είναι το αυτό τούτο, η μορφή του Είναι, αυτό δια του οποίου το Είναι φανερώνεται.

Η αλήθεια του όντος, η γνήσια ταυτότητα της ουσίας μας, η αποκεκαθαρμένη από τα συμβεβηκότα της κοσμικής αλληλουχίας, είναι το τέλος για το οποίο υπάρχουμε, η τελειότητα της φύσης μας, το «τι ην είναι» μας – το οικείο κάλλος μας, η ομορφιά της ύπαρξής μας.

Κάλλος και αλήθεια είναι το ίδιο πράγμα.

Η Δύναμη του Κάλλους είναι ο Έρως.

Η Δύναμη της Αλήθειας είναι η Πίστις.

Έρως και Πίστις ταυτίζονται.

Και αντιστρόφως.

Απιστία είναι η Αδυναμία του Ψεύδους.

Ανερωσία είναι η Αδυναμία της Ασχήμιας.

Επαληθεύεται δε εμπειρικά, ως αναμένεται, ότι ο ανερωτικός (κατά τον μόνον ορθό Έρωτα) είναι άπιστος, θολός δηλαδή και συγκεχυμένος, ο δε άπιστος (αμφιβάλλων και αμφίσημος) ανερωτικός.

Και ο άπιστος και ανερωτικός, είναι ο δειλός που δεν μπορεί μόνος. Δεν αντέχει τον εαυτό του.

Η σχέση κάλλους και έρωτα του καλού είναι άμεση. Όπως και η σχέση αλήθειας προς πίστη. Τίθεμένου του καλού τίθεται αυθόρμητη η έλξη προς αυτό. Και επίσης, τιθεμένης της αλήθειας τίθεται η ισχυρή γνώμη περί αυτής και πεποίθηση εις αυτήν. Δεν υφίσταται διακοπή της συνέχειας και διαμεσολάβηση τρίτου τινός (σκέψης, βούλησης) για να ενεργοποιηθεί το δεύτερο σκέλος δεδομένου του πρώτου. Κάθε επιφύλαξη είναι φαινομενολογική (άρα απόλυτη) απόδειξη ανερωτικότητας και απιστίας, δηλαδή ασχήμιας και απάτης.

IV. Α' Αποκάλυψη

*(στο Άλσος των Μουσών, στην Άσκρα της Βοιωτίας,
25 Μαΐου 2013)*

Είναι («Ἔστιν» του Πάρμενίδη), και δεν υπάρχει τίποτε εκτός του Είναι.

Το ενιαίο Είναι, για να βιώσει το κάλλος του, φαίνεται, βιάζει εαυτό και διασπάται στις Μορφές του Είναι. Η φαντασμαγορία των Φαινομένων ταυτίζεται απολύτως προς το απόλυτο Είναι.

Για να μείνουν χωριστές οι μορφές της απόλυτης ενότητας του Είναι χρειάζονται το Γίγνεσθαι στον χώρο και τον χρόνο. Το Γίγνεσθαι είναι η οδυνηρή προϋπόθεση της ηδονής του Είναι επί τω αφράτω κάλλει του.

Ο Διαμελισμός της Ιεράς Ουσίας του Θεού εις ἑαυτὸν γεννά οδύνη και ηδονή. Την οδύνη του Γίγνεσθαι και την Ηδονή του Τέλους. Άδης είναι ο Κόσμος χωρίς το Τέλος. Νήσοι των Μακάρων είναι ο Κόσμος χωρίς το Γίγνεσθαι.

Το Μυστήριο του Κόσμου συνίσταται στον παγκρατή ρυθμό ρίζας – καυλού – άνθους – καρπού.

Ο διασπασμός του Είναι δημιουργεί το δίπολο Χθονιότητας – Ολυμπιότητας. Η Ρίζα, ο Καυλός και ο Καρπός υπάρχουν για να αστράφτει το Άνθος του Κάλλους της ύπαρξης.

Η οδύνη του Γίγνεσθαι, αν δεν εξαγιασθεί καταναλωνόμενη εις ανθοφορία, εις τέλεση κάλλους, φαίνεται ως Ασχήμια. Αυτή είναι η ρίζα του Ψεύδους και της Απάτης. Ψεύδεται και Απατά το Άσχημο: αυτό θέλει να κρυφτεί και να κρύφει. Το Είναι αιωνίως αυτοεπιδεικνύεται και εν χρόνω συνεχώς επιδεικνύει τις ανείπωτα όμορφες μορφές του.

Το κλασσικό Αίνιγμα της ύπαρξης του Μη-όντος αίρεται. Το Αίνιγμα δεν είναι αίνιγμα. Αυτή ήταν η αποκάλυψη στο Άλσος των Μουσών.

Ψεύδος δεν είναι η άρνηση της αλήθειας. Είναι απλώς μια ταπεινή αλήθεια. Κι αυτή είναι μέρος της υψηλής αλήθειας του κάλλους. Ψεύδος είναι η μερικότητα ως ολότητα.

Απάτη δεν είναι η απουσία αντίστοιχης πραγματικότητας. Είναι μόνο μια βρωμερή πραγματικότητα. Κι αυτή είναι μέρος του ευωδιασμού της αυθεντικής πραγματικότητας, του θυμιάματος του κάλλους. Απάτη είναι το μέρος που ποζάρει για όλον.

Μη-ον δεν είναι η (αδύνατη) αντίφαση του όντος. Είναι η οδύνη της ασχήμιας στο Μέγα Σχέδιο για την ηδονή του Κάλλους. Κι αυτή είναι μέρος διεγερτικό της χαρμόσυνης απόλαυσης του κάλλους. Μη ον είναι το υλικό που νομίζει ότι είναι το ον, το μέσον που θα ήθελε να είναι σκοπός. Είναι η ύλη που καίγεται για να φέγγει το φως του

«τέλους», η ύλη που καταναλώνεται για να υπάρχει στον κόσμο η τελειότητα, για να αποκαλύπτεται στον χρόνο η αιωνιότητα..

Στο Είναι δεν υπάρχει αντίθεση. Το «κακό», δηλαδή το «δειλό», το χυδαίο και χαμερπές, βρωμάει. Έχει αηδή γεύση. Είναι αποκρουστικό στην αφή. Είναι άσχημο. Πονάει τις αισθήσεις μας. Και βλέπτει την ολοκληρία της ύπαρξής μας.

Δεν υπάρχει κακό. Βλάβη και βλαβερό είναι το Άτελές και Άσχημο. Πονάει το ίδιο από την δυσμορφία του και σε πονάει.

Το Αίνιγμα εξαφανίστηκε.

Το ου μη-ου είναι το αισχρό.

Κι αυτό είναι το αναγκαίο λίπασμα για την άνθιση του Κεαλού.

Και τα οξυμμένα αισθητήρια το συλλαμβάνουν το φεύτικο.

Δεν έχει σημασία ο συγκεκριμένος κάθε φορά χαρακτήρας της απάτης. Το γεγονός είναι η αποφορά της κακοσμίας της. Ο πόνος του αγγίγματος της.

Θέτω κριτήριο απατηλού φεύδους την αφή. Το άγγιγμα αποκαλύπτει. Γιατί είναι άμεση επαφή επιφάνειας προς επιφάνεια. Η αποθέωση του φαινομένου που εξαντλεί το είναι. Το φως φανόν του όντος στο «τέλος» του. Που δεν αφήνει επομένως βάθος σκότους για κρύφη απάτης.

Ν. Β' Αποκάλυψη

(ξύπνημα το πρωί της Παρασκευής
24 Μαΐου 2013 = 14 Σκироφοριώνος,
Εορτή των Διπολείων)

Lux factus est (αρρενικόν αρχαϊκότερον).

Στο μακάριο μεταίχμιο μεταξύ θανατογενούς ύπνου και φωτοειδούς ευρήγορσης.

Άκουε πρώτον τα τρία ριζώματα της ύπαρξης :

α) η Αρχή της Τονιμότητας, εποχή Χθονιότητας, της Μεγάλης Μητρός Δ(Γ)ήμητρος, αρχέγονος άνθρωπος, της Γέννας και του Θανάτου. Σύμβολο: οι παλαιο- και νεολιθικές «Αφροδίτες».

β) η Αρχή της Κυριότητας των Δυνάμεων, Μεταλλική εποχή, άνθρωπος της ισχύος, Τέκτων και Καταστροφεύς. Σύμβολο ο Διπλούς Πέλεκυς και ο Κεραυνός.

γ) η Αρχή του Κάλλους, εποχή του Κοσμικού Ανθού, Ελληνισμός, άνθρωπος του «Τέλους» της Αιωνιότητας. Σύμβολο: ο Κούρος Απόλλων.

Βίωσε δεύτερον το Θάύμα του (κλασσικού) Ελληνισμού:

Από τα Γυναικεία Μεγάλα Μυστήρια της Χθόνιας Τονιμότητας, της Σύλληψης στους Κοσμικούς Μυχούς (Φερεκύδης), της Δελφικής Σχισμής στην Κασταλία, και του Κολπικού Άντρου του Σκότους, της Παρθένου (Κόρης) και Μητρός (Δήμητρος), – Βιασμός της Κόρης από τον Άδη για Μητρότητα – ,

η νέα αποκάλυψη μετέβη στα Ανδρικά Μυστήρια του Φωτός, της Φανέρωσης στο Φως (άρρενα αιδοία, χύση, γέννα), της Αρσενικής Τονιμότητας, και της Φαλλικής Αφροδίτης (Οδού Αφρού).

Την λατρεία του Κυρίου των Δυνάμεων στους Υψηλούς Τόπους, μεταμόρφωσε το πνεύμα του Ελληνισμού στην Ολύμπια θρησκευτικότητα του Δία με τον εξαπολλωνισμό της μορφής του και του κεραυνού του –

όπως στον Δία του Ugento με το νεαρώδες γυμνασμένο σώμα της μυϊκής τελειότητας, το πρόσωπο ώριμου ανδρός, την εφηβική κόμμωση, τον κεραυνό της ισχύος στην κυριαρχικά υψωμένη δεξιά και το άνθος του κάλλους στην επιδεικτικά προτεινόμενη αριστερά του,

και όπως στους ανθόμορφους συμβολικούς κεραυνούς των Ολυμπιακών νομισμάτων.

Και έτσι κατέχουμε το απόλυτο σύμβολο του Ελληνισμού, τον
Μέγα Παιίδα πρωθήβη Απόλλωνα,

από της πρώτης φανέρωσης στην
Φαλλική του υπόσταση (ίνδαλμα των αδέσποτων Δωρικών αγελών
του θεού στις αγέρωχες ορεσίβιες ιχνηλασίες της υπερήφανης
αυτογνωσίας τους, ο Αγνιεύς),

στην δεύτερη του φοβερού πολεμιστή
(πρωτοαρχαϊκός Αμυκλαίος Απόλλων, ο Απειλητικός των αλλοτρίων
και Προστατευτικός της οικείας αγέλης του, με το άγριο πρόσωπο, την
τεράστια, υψίκορφη, περικεφαλαία, την υψωμένη δεξιά κραδαίνουσα
το δόρυ και την αριστερά αδράζουσα τόξο,

και «τέλος» στην τρίτη
και τελεσιουργό του Κούρου του σωματικού Κάλλους και της
οντολογικής Αλήθειας, που συμπίπτουν στην ταυτότητα της
Τελειότητας: κάλλος η τελειότητα του όντος και αλήθεια η φανέρωση
της ουσίας του στην τελειότητά της.

Μάυθανε τρίτον το τετραπλό θεμέλιο του Ευρωπαϊκού
πνεύματος και του νεωτερικού Δυτικού ανθρώπου:

1) η Αρχή της Αθλιότητας, το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο εκτός του
Είναι, το Όν ως Αντι-κείμενο, η φαντασίωση του Εγώ και της
Βούλησής του για Δύναμη. Σύμβολα: ο γραμμικός Χρόνος, η Βεατρική
του Dante και ο Faust του Goethe.

2) η *Μεσσιανική Αρχή των Έσχατων*. Η θεμελιώδης αντίθεση Εγώ και Όντος, Υποκειμένου και Αντικειμένου, και ο Έγωισμός που αρνείται την επάνοδο του πεπτωκότος και εριμμένου στο Είναι από φόβο απώλειας της υπαρξιακής ταυτότητάς του, προκαλεί στην ψυχή μια μόνιμη αντιπαράθεση ιδέας και πραγματικότητας, αξίας και γεγονότος, νοήματος και δεδομένου, τέλους και οδού προς το τέλος, Θεού και Κόσμου, πνεύματος και σώματος. Προς θεραπεία του καθοριστικού ανικανοποίητου που η βασική άλυτη αντιπαράθεση απογεννά, προσεπινοείται η σωτηρία στα ανύπαρκτα έσχατα του γραμμικού χρόνου. Σύμβολο: η Ουτοπία και Αμορφία, η 3^η Εντολή.

3) Παρά την ακατάλυτη αντίθεση του εναντιωματικού Αυϊστικού Ευρωπαϊκού μεταφυσικού μοντέλου προς τον Ελληνικό θεμελιώδη Μονισμό (ταυτότητας του Απόλυτου Είναι και του Κοσμικού Φαίνεσθαι, στο οποίο συμπεριλαμβάνεται χωρίς υπόλοιπο ο άνθρωπος στην ολοκληρία του, με το δεύτερο απλά φανέρωση και απο-κάλυψη και γύμνωση του πρώτου),

και παρά την συνεπακόλουθη αγεφύρωτη εναντιότητα της Ευρωπαϊκής εσχατολογίας (θρησκευολογικής, κοινωνικοοικονομικής, πολιτισμικής) προς την Ελληνική τελεολογία (επιτεύξιμη τελειότητα του φυσικού όντος εις θέωσή του),

η Ευρωπαϊκή ψυχή πάσχει ακατανίκητο όσο και ανικανοποίητο Έρωτα προς το κλασσικό Κάλλος. Ακατανίκητο γιατί η Αρχή του Κάλλους αποτελεί την τελική αποκάλυψη του Απόλυτου στην φύση και στην ιστορία (το Θαύμα του Ελληνισμού). Ανικανοποίητο λόγω της υπαρξιακής της

ανάγκης διατήρησης της βουλευσιαρχικής ανεξαρτησίας του Εγώ από το αντικείμενο Είμαι και Φαίνεσθαι, και άρα και από την τελειότητά του.

Το Ευρωπαϊκό απομονωμένο Υποκείμενο βογγάει έτσι ρομαντισμό στην απεγνωσμένη επιδίωξή του της κλασσικής Μορφής της τελειότητας, ενώ ταυτόχρονα πνίγεται στην τεχνητότητα και αυξανόμενη συνθετότητα, άρα και αστάθεια, των κανόνων που εξ ανάγκης επινοεί για να διαχειρισθεί την απομάκρυνσή του από την φυσική, οργανική τάξη των Φαινομένων του Είμαι, από τον οντολογικό «Κόσμο» της ύπαρξης.

4) Από τα τρία θεμελιώδη υπαρξιακά βιώματα του ανθρώπου και τις αντίστοιχες μεταφυσικές αρχές της πραγματικότητας, (α, β, γ), η Ευρωπαϊκή ψυχή δεν αισθάνεται παρά αμυδρά την διάσταση της Χθόνιας Γονιμότητας. Την υποτιμά ως πρωτόγονη. Για αυτό και έχει αντικαταστήσει την θρησκευολογικά αρχέγονη και πολιτισμικά θεμελιωδέστερη σχέση της Μητέρας προς τον Υιό με εκείνη των Συνεύνων εκ των δυο φύλων, αξιολογώντας την Συζυγία υπέρ την Μητρότητα. Ο μεταφυσικός Δυϊσμός που χαρακτηρίζει το Ευρωπαϊκό πνεύμα εκφράζεται και εδώ ως αναγκαστική Σύζευξη, αφού πρόκειται για σχέση αντιθέτων και εναντίων. Στην σχέση μητρότητας αντίστροφα η αντίθεση των φύλων αίρεται με το φυσικό φίλτρο μεταξύ γυναίκας και άνδρα στην περίπτωση Μάνας και Γιού. Ο εντυπωσιακός σημασιολογικός υπερτονισμός εκείνης της αναγκαστικής σύζευξης, απέναντι μάλιστα σε αυτήν την φυσική αρμονία, είναι

Ευρωπαϊκή ιδιοτυπία (όπως είχε διαπιστώσει ήδη με έκπληξη από την Τευτονική αρχαιολογία ο Tacitus).

Το ατελές φυσικό περιβάλλον του Ευρωπαίου ωθεί στην απομόνωσή του από την Φύση και στην υπαρξιακή απομάκρυνσή του από το Είναι, στην αντίθεσή του προς την πραγματικότητα, και στην αξιολογική απαξίωσή της σε σχέση προς το Εγώ του, ως Υποκειμένου προς Αντικείμενο.

Η απόσταση αυτή **παρερμηνεύεται** ως έκφραση Κυριότητας (α). Ο άνθρωπος ως Κύριος της φύσης, του κόσμου, της πραγματικότητας ακόμη, με την βούλησή του που την διαμορφώνει. Εδώ βρίσκεται η μεταφυσική αρχή της Επιστήμης και Τεχνολογίας, που ο Ελληνισμός δεν αξιολογεί βαθειά. Ο Ευρωπαίος φαντάζεται έτσι και τον Θεό της Κυριότητας κατ' εικόνα του ως ένα Υπερβατικό Υποκείμενο που με την βούλησή του δημιουργεί και διαρθρώνει την πραγματικότητα. **Μόνο που ο Θεός έχει την (παντο)Δύναμη της Βούλησης, ενώ ο άνθρωπος την Βούληση για Δύναμη.**

Η αναντιστοιχία αυτή μεταξύ ιδεώδους (η άμεση αποτελεσματικότητα της βούλησης του ανερμάτιστου υποκειμένου) και πραγματικότητας (ο συνεχής αγώνας του Ευρωπαίου για την επιβολή της βούλησής του πάνω σε ένα αντιδρών αντικείμενο), οδηγεί στην δεύτερη παρανόηση της Αρχής της Κυριότητας (α). Η Κυριότητα πλέον, η θέωση, θα αποδειχθεί στα έσχατα του χρόνου. Η εσχατολογική ελπίδα αντικαθιστά την τελεολογική βεβαιότητα.

Οι δυο αυτές παραποιήσεις (1 και 2) της αρχής της Κυριότητας (β), μαζί με την παραχάραξη (4) της αρχής της Χθόνιας Τονιμότητας

(α), κάνουν ώστε ο Ευρωπαίος άνθρωπος να υποφέρει από μια τριπλή στρέβλωση των θεμελιωδών παραμέτρων και δομών της ανθρωπίνης ύπαρξης, την οποία ο έρωας (3) του κλασσικού (γ) δεν μπορεί να απαλύνει, γιατί και αυτός είναι παραμορφωμένος από τον Ελληνικό Έρωτα του Κάλλους σε έναν Έρωτα του Έρωτα του Κάλλους, αφού η πεπτωκυία Ευρωπαϊκή ψυχή δεν αντέχει τον αληθινό έρωτα του κάλλους έχοντας παραχαράξει την φύση αυτού του έρωτα.

Η Ευρωπαϊκή ψυχή δεν ερωτεύεται αυθεντικά και δεν γεννάει οργανικά, ούτε καν κυριεύει πραγματικά. Πολιτισμικά δεν επιβλήθηκε εκτός των γεωγραφικών ορίων της, όπως είχε κάνει ο Ελληνισμός πανεύκολα. Ούτε η αποικιοκρατία είναι αυτοκρατορία. Δεν είχε καν πεπρωμένα αυτοκρατορικού ολοκληρώματος, ούτε καν στην στενή περιοχή της. Η γεωπολιτική της είναι κεντροφυγική.

Τονιμότητα και Υποκείμενο δεν συντίθενται. Ούτε η Κυριότητα με την Τεχνητότητα. Τέλος δε και Έσχατον είναι αποκρουστικά αλλήλων.

Αντιθέτως, Μήτηρ Θεού, και Κύριος της Αιωνιότητας και Πρωθήβης του Κάλλους, ευαρμονίζονται στην τονικότητα του «Τέλους».

Και επί πάσιν, τέταρτον δε, μάθανε συγχρόνων ανθρώπων τρόπους και ήθη ποικίλα ανάγων κατά φύσιν έκαστον βροτόν στην αναλογία των ανωτέρω αρχών εκ των οποίων συνετέθη, πραγματικών, φυσικών (α, β, γ,) και φαντασιακών, τεχνητών, (!, 2, 3, 4) και έσονται διαφανέστεροι καθάριου νάματος ορείου πηγής, κρυπτόμενοί περ σπεύδοντες.

Ἡ Κουρητικὴ Ἀρχὴ τοῦ «Τέλους»

ἔνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
 ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἥματι· τοῦ δ' ἀπὸ πολλὰ
 σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκεν·
 ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
 ἔνθ' ἄρ' ὅ γε φλόγα δαΐε πιφραυσκόμενος τὰ ἅ κῆλα,
 πᾶσαν δὲ Κρίσην κάτεχεν σέλας· αἱ δ' ὀλόλυξαν
 Κρισαίων ἄλοχοι καλλίζωνοί τε θυγατρὲς
 Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς· μέγα γὰρ δέος ἔμβαλ' ἐκάστω.
 ἔνθεν δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα νόημ' ὥς ἄλτο πέτεσθαι
 ἀνέρι εἰδόμενος αἰζηῶ τε κρατερῶ τε
 πρωθήβη, χαίτης εἰλυμένος εὐρέας ὦμους·
 καὶ σφραγὶ φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

.....

εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός, Ἀπόλλων δ' εὖχομαι εἶναι.

Ομηρικὸς Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, 440-451, 480

Ἡ Μεσσιανική Αρχή των Εσχάτων

Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδωλον οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς. οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς οὐδὲ μὴ λατρεύσης αὐτοῖς· ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ θεός σου, θεὸς ζηλωτῆς, ἀποδιδούς ἁμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς τοῖς μισοῦσίν με, καὶ ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσίν με καὶ τοῖς φυλάσσουσιν τὰ προστάγματά μου.

Παλαιά Διαθήκη, Ἑξοδος, ΧΧ, 4-6 (Μετάφραση πῶν Ο')

VI. Πρόρρηση

Προανήγγεϊλα για τους μούμενους την προσεχή συνέχιση των νοητικών και βιωματικών και αισθησιακών επαφών μας με τον Ελληνισμό. Πνεύμα και τοπικοί μύθοι και λατρείες και πολιτισμική παρουσία και ιστορία και φυσικός χώρος ιδιαίτερης κάθε φορά επφάνειας θεότητας διασυμπλέκονται στην μερική κατά περίπτωση ολοκληρία μιας πολυσχιδούς και μαζί ενοειδούς φανέρωσης του Είναι σε ένα καταγιγισμό Μορφής κάλλους.

Και εμείς, κεκαθαρμένοι στην συνολική διέγερση της ύπαρξής μας, μεμυημένοι αιρόμεθα δι' Έρωτος ολόκληρος έκαστος προς το όλον, γενόμενος «καλός» προς το παμφαές κάλλος του ιερού Φαινομένου, είς έκαστος δια των δύο προς το Έν.

Και έτσι η κοσμική οδύνη του συνεχούς διασπασμού δικαιώνεται στις αμύθητες αστραπές της καλλομορφικής και καλλισθενικής φαντασμαγορίας του Είναι. Το αίμα που χύνεται στον θείο διαμελισμό προορίζεται αποκλειστικά και μόνο για να τραφεί το κοσμικό κάλλος του Φαινομένου. Κάθε τι άλλο είναι ανίερη φρικάλέα ασχήμια. Το κλειδί του ανίγματος της οδύνης είναι η ομορφιά, η αιτία του θείου πάθους είναι η κοσμική δημιουργία, ο σκοπός της γένεσης είναι ο παντελής καταγλαισμός του Είναι η πλήρης φανέρωση του απόλυτου κάλλους του Όντος, - και το κάλλος «σώζει» την κοσμική ύπαρξη φανερώνοντας το νόημά της, λύτρωση είναι η αντιστροφή της δημιουργίας, θέωση η άρση της γένεσης. Ο χυμός της γέννησης θυσιάζεται στον βωμό του κάλλους. Ηδονή είναι οδύνη διοχετευμένη στην τελειότητα αντί χύσης στο γίγνεσθαι, χαρά είναι η βίωση του κάλλους της ύπαρξης υπέρ την αίσθηση του πόνου της.

Και το Είναι απολαμβάνει τον εαυτό του δημιουργώντας και σώζοντας, φανερώνοντας και λυτρώνοντας τα φαινόμενα-όντα στην πολυδαίδαλη φαντασμαγορία της ύπαρξης, στην καταστροφή και την γέννηση, στην ζωή και τον θάνατο του γίγνεσθαι. Χωρίς αυτήν την μυσταγωγία η επιχειρούμενη επαφή είναι ή ρωμαντικό ανικανοποίητο ή ποταπή βεβήλωση.

Και το Είναι από την Άγια περιωπή του εποπτεύει τα μυστήρια του Φαινομένου Εαυτού του ώστε αμείαντο να γυμνώνεται το αγλαό κάλλος του. «Εκός οι Βέβηλοι», για την προστασία τους, όχι για την περιφρούρηση του αγνού όργιου της Αποκάλυψης του Ζώντος Όντος.

Η κλήση είναι για τους μύστες, των πρώτων Καθαρηρίων, ή των δευτέρων και Μικρών Μυστηρίων, ή των τρίτων και Μεγάλων, τα δε τέταρτα και τέλεα και εποπτικά απευθύνονται στους Ήρωες, και τα αμέτρητα του Φωτός για τα θεία αγάλματα.

VII. Τελετή

Είναι.

Και το Είναι φαίνεται.

Η ίδια τιτάνια δύναμη που κάνει το Ον να είναι αίροντάς το από το μηδέν είναι η Απολλώνεια δύναμη του τέλους που το κάνει να επι-φαίνεται επι-δεικνύοντας την ομορφιά του. Γιατί το Φανόν του Όντος είναι η Μορφή του Κάλλους. Η Μορφή είναι η ουσία του Όντος. Τα πάντα ενός όλου εναρμονίζονται στην Μορφή. Κάλλος είναι το Φως του Κόσμου και Σκοτία η ασχήμια. Άισχρό είναι το άμορφο, το σκοτεινό, το μη-ον. Το θολό της μορφής σημαίνει τον σκιασμό του όντος από το μη-ον.

Κρυφιότητα είναι η σκοτεινιά του όντος, η ρωγμή, η σπηλαίωση του μεστού όντος από το κενό του μηδενός. Κάλλος είναι η επί-δειξη του Όντος στην λάμψη της τελειότητάς του. Κάλλος είναι η Επι-φάνεια του Όντος. Και γιαυτό κάθε αποκάλυψη είναι φανέρωση ομορφιάς. Γιατί μόνο το Κάλλος σπεύδει να γυμνωθεί: μόνο αυτό δεν ντρέπεται την γύμνια του.

Τον Ελληνισμό ως πολιτισμό κάλλους μαρτυρεί η μοναδικότητα του ύμνου της απόλυτης γύμνωσης. Αιδοίον, σεβαστό, σεμνό είναι αποκλειστικά το κάλλος. Η γύμνωση του κάλλους είναι θείο άγαλμα. Αναΐδεια είναι η φανέρωση του αισχρού. Άσεμνο είναι το άσχημο. Άσχήμια είναι η θολούρα της μορφής, ο σκιασμός του όντος από το μηδέν.

Αλλά και το ψεύδος είναι μη-ον. Το ψέμα είναι λοιπόν θέμα ντροπής. Το ψέμα είναι ένα βάραθρο μη-όντος μέσα στην πληρότητα του όντος. Είναι αυτό που δεν φαίνεται, γιατί δεν μπορεί να φανεί, αφού δεν είναι ον. Το ψέμα είναι το κρυφό. Κάθε κρυφότητα είναι κούφια, είναι ψέμα. Η αποκάλυψη του όντος είναι φανέρωση κάλλους. Η αλήθεια άρα είναι υπόθεση ομορφιάς. Αληθές είναι μόνο το όμορφο. Η αλήθεια είναι φωτεινή και σπεύδει να φανεί στο φως της. Το ψεύδος είναι σκοτεινό και κάνει τα πάντα για να κρυφτεί στο σκότος. Η αλήθεια φαίνεται και το ψέμα κρύβεται.

Η αλήθεια λάμπει στο φως του κάλλους και ευωδιάζει ως ανθός της ύπαρξης. Το ψεύδος στραβώνει όραση και κρίση, βρωμάει στην σήψη της κεκρυμμένης ασχήμιας. Η αλήθεια προφανεύεται με την αρμονία της μορφής της. Το ψεύδος μαρτυριέται με την δυσαρμονία του. Το φως γνωρίζει το σκότος γιατί η δύναμη μπορεί να συμπεριλάβει ανυψώνοντας την αδυναμία. Αλλά η σκοτία αγνοεί το φως: αδυνατεί να το καταμετρήσει, απονοεί καν να το συλλάβει νοερά.

Τα μαθηματικά δείχνεις ότι τα καταλαβαίνεις λύνοντας ασκήσεις, όχι αποστηθίζοντας και παπαγαλίζοντας την θεωρία. Ο νους φαίνεται και αυτός στην εφαρμογή μιας ιδέας. Στην πράξη της τέχνης και του βίου κρίνεται η νόηση του όντος.

Για τον όντως επαΐοντα είναι ευκολώτατο το ζύγισμα του τι ακριβώς καταλαβαίνει ο καθένας από την πραγματικότητα.

Μωροί στην μωρία τους μαρακίνονται προσπαθώντας να κοροϊδέψουν κρύβοντας. Η εναργής υπόσχεση της τελειότητας βρίσκεται στην φωτιά της θυμοειδούς ψυχής αυτού που και στην ατέλειά του ορέγεται ενεργά το κάλλος της μορφής του Είναι. Στα σπουδαία, το αφευδές

κριτήριο αξίας αποτελεί η θυσία: σε ποιο θεό θυσιάζεις τί και πώς. Θυσιάζω θα πει στερούμαι κάτι προσφέροντάς το σε Δύναμη της κοσμικής τάξης για κάτι. Το θυσιαζόμενο μπορεί να είναι υλικό ή ψυχικό ή πνευματικό. Σε φιλοσοφική διατύπωση αυτό είναι η Αριστοτελική «προαίρεση», τί διαλέγεις πάνω και μπροστά από τί.

Ο Απόλλων θέλει θυσία του εαυτού σου, να γίνεις άγαλμά του. Άγαλμα κάλλους και αλήθειας.

Αυτό είναι το απόλυτο. Όλα τα άλλα είναι σχετικά.

Σε συγκυρίες που οι Μοίρες μοίραναν όταν γεννιόσουν τίθεται το φοβερό ερώτημα για το μεγάλο Ναι και το μεγάλο Όχι. Για την μορφή του βίου σου, για την μορφή του εαυτού σου.

Είναι όπως όταν, ρωτώντας ή μη ρωτώντας για χρησμό τον Άνακτα των Δελφών, για την μια ή την άλλη βιοτική μέριμνα, σου απευθύνει απαράλλακτη την ίδια τελική προστακτική: «Γνώθι σαυτόν».

Και τότε, αν έχεις νιώσει το ελάχιστο από τον συγκλονισμό της ύπαρξης, θα ξέρεις, ενστικτωδώς ή και με την ακρότητα του νου, την φοβερή Πάρμενίδεια εντολή. Δύο οδοί υπάρχουν μόνον, Είναι ή Δεν Είναι. Κάθε τρίτη οδός είναι οικτρή απάτη για αποφυγή του διλήμματος. Και από τις δύο η δεύτερη είναι ο δρόμος του θανάτου, του Μηδενός. Άρα μένει μία οδός σωτηρίας.

Το δίλημμα είναι πλάνη, δεν υπάρχει στην πραγματικότητα επιλογή.

Αλοιμόνο για αυτόν που στην Έσχατη Κρίση της Κρίσιμης Στιγμής διαλέγει το Όχι του Μη Είναι. Διάλεξε το Όχι στο Είναι, την άρνηση του Απόλυτου, επέλεξε το Αισχρό υπεράνω του Κάλλους.

Διέπραξε την μόνη αλύτρωτη θανάσιμη αμαρτία, ασυγχώρητη και από τον ίδιο τον Κύριο του Ελέους: την ύβρη κατά του Αγίου Πνεύματος.

Ουαί να πέσεις στο σκληρό, σαν το απόλυτο κάλλος, υπερτελής φως του Λέοντος των Ζώντων όπου δεν χωρεί η ικετηρία του οίκτου.